

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δεκατέσσαρες Φλεβάρη
καὶ καθένας 'στὸ ποδᾶρι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος δεκατέσσαρα κι' ἑξακόσ' ἀκόμη,
τὴν Γκαμύλα 'δείρανε κι' ἔσκουζαν οἱ δρόμοι.

Φασουλίδικος χορὸς παρὰ πάντας ζωηρὸς.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μπάλου
μετὰ γέλωτος ἐξάλλου
μπαίνει μέγας καὶ πολὺς
ὁ δεσπότης Φασουλῆς
μὲ Ναυάρχου τρικαντὸ,
καὶ τὸν πέρνουν 'στὸ κοντό.

Καὶ 'στὸ μπράτσο του κρατεῖ
Στρατηγὸ τὸν Περικλέτο
μὲ κατὰ χρυσο κασκέτο
καὶ μὲ πόζα δυνατὴ.

Ὁ Φ.—Σὰν ἄκουσα τὸ δάνειον πῶς ἐγγυῶνται τώρα
τρεῖς σύμμαχοι Δυνάμεις,
σὰν εἶδα μὲ ξεφάντωμα πῶς πῆρε πάλι φόρα
κάθε Ρωμῆος ἀντάμης,
σὰν εἶδα πῶς σαλεύεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ γῆ,
καὶ γίνεται μεγάλη
βελτίωσις, ἀνόρθωσις καὶ περισυλλογὴ,
καὶ κάθε κλάδος θάλλει,
σὰν εἶδα πῶς δὲν ἀναβαν τὰ σπύρτα τῶν κουτιῶν,
σὰν εἶδα καὶ τὰ νούμερα ν' ἀλλάζουν τῶν σπητιῶν,
κι' οἱ μαχαλάδες ἐξάλλοι τὴν πρόσodon ἡλλάλαξαν
κι' ἠλέκτρισε τὸ γεγονός τὴν κάθε γειτονιά,
καὶ τοῦ 'δικοῦ μου τοῦ σπητιοῦ τὸ νούμερο πῶς ἔλλαξαν
καὶ δεπαπέντε μοῦκαναν τὸ πρὶν δεκαεννιά.

Σὰν εἶδα πένθος ἐθνικὸν πῶς ἔχει καταλάβει
Ρωμῆους μικροὺς μεγάλους,
κι' ἡ λύπη δὲν εἰξεύρω πῶς τὰ πόδια τῶν ἀνάβει
καὶ τῶστρωσαν 'στους μπάλους,
σὰν εἶδα πῶς ἡ συμφορὰς μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα
καὶ παίζ' ἡ φουσαρμόνικα, τὸ πιάνο κι' ἡ λαντέρνα,
σὰν εἶδα πῶς τὰ πόδια σας 'στὸ σβέρκο σας κτυπᾶτε,
κι' ὁποῖος σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ

δὲν κάνει σπῆτι τοῦ χορὸ,
γιὰ τῆς Πατρίδος τοὺς κύμους καθόλου δὲν λυπᾶται,
μονάχος ἀπεφάσισα καὶ μὲ τὸν Περικλέτο
νὰ δώσω μπάλο δυνατό 'στὸ σπῆτι μου κι' ἐφέτο.

Χαρά 'στον ὁποῦ χαίρεται 'στῆς μαύραις συμφοραῖς
καὶ τῆς θαρρεῖ χαραῖς,
χαρά 'στον ποῦ φαντάζεται τὴν ποδαράδα νίκη
καὶ διπλομασκαρεύεται γιὰ τὸ μασκαραλῆκι.

Χαρά 'στον ὁποῦ μασκαρᾶς 'στὸν κόσμον καμαρώνεται
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ ζητηθοῦν εὐθύναι,
χαρά 'στον ποῦ πάρα γλεντᾷ καὶ διπλομουντζουρόνεται
κι' ἀπ' τῆς μουντζούραις τῆς πολλαῖς δὲν φαίνεται ποιὸς εἶναι.

Χαρά 'στον ποῦ κατῶρθωσε 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ
κι' εὐτύχησε νὰ ξαναἰδῇ κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
καὶ 'στὸ σαλόνι μου νάλθῃ καὶ νὰ ξαναχορέψῃ
καὶ μασκαρένια μούτσουνα νὰ ξαναμασκαρέψῃ.

Ὅπ! ὅπ! πηδᾶτε 'στὸ χορὸ μὲ Τούρκικο φεσάκι
καὶ μ' ἀδείανὸ δισάκι.
Ἄς ἀνάψουν τὰ καντύλια,
σέτε ντάμ καὶ μπάλανσέ,
πᾶ-ντε-κάντρο, μπαστόν, καντρίλια,
κι' ὅλα σούψ καὶ βερεσέ.

Τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τῆς 'λιακάδες
βγάξῃ Στρατηγῶν γιακάδες,
τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τὰ χορτάρια
κρύβῃ φτερωτὰ ποδαρά.

Τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τὰ ζουμπούλια,
ποῦ παῖτνας παρακρούει,
τὸν κουτσὸ τὸν κάγει Ἀδύνη
καὶ κολοφωτᾷ τὴν πούλια.

Τούτ' ἡ γῆ μας ἡ μεγάλη,
ποῦ λυσσᾷ με τοὺς προγόνους,
ἀπὸ μιᾶν ἡμέρα σ' ἄλλη
λησμονεῖ ντροπαῖς καὶ πόνους.

Τούτ' ἡ γῆ μας ποῦ βροντᾷ,
δὲν τὴν νοιάζει κι' ἂν φορέσῃ
φερετζέ καὶ Τούρκου φέσι,
φθάνει μόνο νὰ γλεντᾷ.

Τούτ' ἡ γῆ με τοὺς τριβόλους
ἐβγαλε λαγούς μαριόλους.
Τούτ' ἡ γῆ, ποῦ βγάζει λαύρα,
βγήκε πρώτη σ' τὴν παλάβρα.

Τούτ' ἡ γῆ με τὰ σαντούρια
πυρπολεῖ σανούς κι' ἀχούρια,
τούτ' ἡ γῆ με τῆς γαλιάντρας
Ἀτσιγγάνων ρίχνει μάντρας.

Τούτ' ἡ γῆ τῶν χρυσανθέμων
ἔχει σὶκ πολεμικό,
καὶ γιὰ σύμβολα πολέμων
πάπια, χήνα, κι' ἄστακό.

Τούτ' ἡ γῆ με τῆς μουντζούρας
περγελᾷ τῆς ἄσπρας μούρας,
τούτ' ἡ γῆ με τὰ λειοντάρια
κλέβει καρβουνα καντάρια,
τούτ' ἡ γῆ, πυρὸς καμίνι,
καρβουνόσκονη θὰ μείνῃ.

Τούτ' ἡ γῆ με τῆς ἐλπίδες
καὶ τὴν γαλανὴ παντιέρα,
κι' ἂν τὴν δέσουν μ' ἄλυσίδες
χειροπόδα μιά μέρα,
ἓνα μόνο θὰ ζητᾷ,
ἓνα μόνο θὰ γυρεύῃ,
τὰ ποδάρια τῆς λυτᾷ
νὰ τάφήσουν νὰ χορεύῃ.

Ἐξω πένθος σκυθρωπὸν,
Ναύαρχος κι' ἐγὼ προβάλλω...
καλῶς ἤλθατε λοιπὸν
σ' τὸν καινούριο μου τὸν μπάλω.

Νά! προβαίνει λιγερὸς
Θεοδῶρς ὁ μπαλαρίνος,
καὶ στολίζει θαλερὸς
τὴν κουμπότρυπά του κρῖνος.

Δὲν γιastreύονται με θρήνους τῶν πολέμων αἱ πληγαὶ
κι' ἔλα χόρεψε μαζί του, Περικλέτο Στρατηγέ,
καὶ βαρεῖτε μᾶς πολέμου με βιολιά καὶ με κλαρίνα
νὰ χορέψῃ ἡ Θεοδώρα, πολεμάρχα μπαλαρίνα.

Νέο λούστρο σ' τὸ παρκέτο
νὰ πηδήσῃ μιά χαρά...
κύττα γάμπα, Περικλέτο,
κύττα σῶμα μιά φορά.

Κύτταξε πῶς τὴν κιτάρει
κάθε ξένος χορευτής,
κύτταξε πῶς τὴν φερμάρει
κι' ὁ Ριφάτ ὁ Πρεσβευτής.

Κύτταξε τί κύκλους κάνει
τὸ γαλάζιο τῆς φουστάνι...
Κορδονάρα μου τσιμπλοῦ,
πάλι τάβαλες τὰ μπλοῦ.

Τούτῃ πάλιν ἡ Γκαμήλα σ' τὸ χορὸ μου τί γυρεύει
με τὸν σβέρκο τὸν μεγάλο;

Π.—Δὲν τὴν ἄφησαν ἐφέτος μὲς 'στους δρόμους νὰ γυρεύει
κι' ἦλθε σ' τὸ 'δικό σου μπάλω.

Φ.—'Αμμ' ἐκεῖνος ἐκεῖ πέρα, ποῦ δὲν βγάζει μιά φουστάνι
παρὰ μόνο πότε πότε τὸ κεφάλι του κουνεῖ;

Π.—'Ο Ζαήμης ἴσως εἶναι, καὶ πηγαίνω, μίο κάρω,
μὴ καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ δάνειον τοῦ πάρω.

(Ὁ Περικλέτος ἡγήτορας πρὸς τὸν μουγγὸν πηγαίνει
καὶ τὸν ῥωτᾷ, μὰ τίποτα καινούριο δὲν μαθαίνει.)

Φ.—Λοιπὸν;

Π.—Τοῦ κάκου, Φασουλῆ, δὲν ἄνοιξε τὸ πῶμα
μοῦκανε μόνο νόημα καὶ μ' ἔστειλε 'στὸν Ρῶμα.

Φ.—Πάρτο τὸ πρᾶγμα σοβαρὰ,
καὶ ξαναμάθε, μασκαρά,
ποῦ τρέχ' ἡ γλῶσσα σου γοργῇ,
πῶς φέρει κόσμον ἡ σιγῇ.

Σκάνδαλα, κανκάν, καὶ φιάσκα,
κι' ὅλο φθάνουν μασκαράδες
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κυράδες
με τὸ μούτρο των γιὰ μάσκα.

Ὅμως ἔπιασε συνάχι
μπαλαρίναις μερικαῖς,
ὅταν μπήκαν καὶ Ναυμάχου
με πατούσαις μαλακαῖς.

Τί χορὸς καὶ τί μπαλέτο
σὰν κεφάλι τῆς τρελλῆς,
ὅταν νά! κι' ὁ Φασουλῆς
προχωρεῖ μὲς 'στὸ μπουκέτο
μ' ἓναν Κόκορη 'στὸ χέρι
καὶ με δίκικοπο μαχαίρι.

Καὶ τροχίζει τὸ μαχαίρι με σαποῦνι καὶ με λάδι
καὶ τοὺς λείει ἀπὶ νὰ κάνω τέτοιον Κόκορη ἀνθάση,
ποῦ πολλὰ πολυλογεῖ
τοῦ πολέμου παραμύθια;»
κι' εἶπαν ὅλοι νὰ σφαγῇ
νὰ μὴ σκουίζῃ τὴν ἀλήθεια.
Τέτοιος Κόκορης σφαγήτω
κι' εἰς βορὰν παραδοθῇτω.

Τέτοιος Κόκορης ἀνθάδης δὲν μᾶς ἔτυχε ποτέ,
ἡ σφαγὴ του μόνος πόθος κι' ἰδεώδης μᾶς ἀσκέτης...

Ἔθυμωσαν καὶ 'στὴν Αὐλή μας, ἔθυμωσαν κι' οἱ Πρεσβευταί,
ποῦ μᾶς βγήκαν ἀφεντάδες κι' ἐρωτοῦν γιὰτί καὶ πῶς.
Βρόγγχος 'στὸν Καρακατσάνη, βρόγγχος καὶ 'στὸν Μυργιανῆ,
ποῦ τὸν ἄφησαν σκαμπρόζα τόσαις μέραις νὰ λαλῇ.

Ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ πάει, τὸν πονῶ τὸν κακομοῖρη,
σφάζει τὸν νὰ μὴ μᾶς κἀνῃ κι' ἄλλο νέο πανηγύρι,
σφάχτον, κόφτον γιὰ καλὰ,
κόψε του καὶ τὸ λειρί,
ποῦ γιὰ φέσι Τουρκαλᾷ
κι' ὁ Σαχτούρης τὸ θαρρεῖ.

Ζήτω τῶν Ναυμάχων, ζήτω,
τέτοιος Κόκορης σφαγήτω,
κι' ἂν ἐσὺ γι' αὐτὸν λυπῇσαι
φίλος Καίσαρος δὲν εἶσαι.

Κι' ἂν ἐσὺ τὸν συμπαθῇς
δὸς τον 'στὸν Χατζηκυριάκο
νὰ τὸν σφάζῃ παρευθὺς,
κι' οἱ μικροὶ νὰ φᾶν τράκο.

Τότε πιά κι' ὁ νοικοκύρης ἀκονίζει τὴν μαχαίρα
καὶ τὸ λάλο του λαρύγγι τοῦ τὸ κόβει πέρα πέρα,
καὶ σφαγμένον ὅπως ἦτο τὸν παρέθεσε Σουπέ
'στους Ναυμάχους τοῦ παρκέτου, τοῦ χοροῦ, τοῦ καναπέ,
καὶ ῥιχτήκαν με θυμὸ
καὶ τὸν ἔφαγαν ὡμό.

Γδοῦπος ἔξαφνα καὶ βρόντος 'στὴν ἐξώθυραν πολλὸς
ὅταν μπαίνουν κι' οἱ μεγάλοι τῶν μαχῶν Ἐπιτελεῖς
καββαλάρηδες σὲ χήναις καὶ σὲ πάπιας διαλεκταῖς,
κι' ὅλοι μένος καὶ γενιάτι
τοῦ πυρὸς οἱ σπιρουνάτοι
τῆς κτυποῦν με τὰ σπιρουνία, τῆς κεντρίζον με μπηκταῖς.

Νά! κι' ἐδῶ, μὰ νὰ κι' ἐκεῖ,
καὶ 'στὸ τόσο ξαφνικὸ
παιανίζ' ἡ μουσικὴ
νέο μᾶς πολεμικὸ.

Χάσκει καθεμιά κυρία,
χάσκουν καββαλιέροι χαῦνοι,
κι' ἡ χηνοκαββαλαρία
θορυβώδης παρελαύνει.

Ὁ δὲ ρέκτης νοικοκύρης, τροβαδούρος τῶν πονηρῶν,
ἀγκαζάρει μὴ χήνα καὶ χορεύει Κοτίλλιον,
κι' ἀνστατάσῃ τὸν μπάλω
κι' ἔγινε κακὸ μεγάλο.

Μὲ τὴν χήνα βοττατζάρει,
Γαλλικὰ τῆς ὁμιλεῖ,
διαρκῶς τὴν κορτετζάρει,
καὶ ζηλεύ' ἡ Φασουλῆ.

Μὰ καὶ κάθε μπαλαρίνα
σερπατῇ καὶ περγελάστρα

ἤλεψε μ' αὐτὴν τὴν χήνα,
ποῦ τῆς ἔκανε χαλάστρα.

Κι' ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω, κι' ἐπικίζε τὸ πιάνο φόρτε
κι' ὁ Γαλλίζων νοικοκύρης τὴν ἐλύσσαξε 'στὸ κόρτε.
Μαντάμ χήνα, τῆς ψελλίζει, μὲ τὸ κρέας τὸ παχύ,
σύ, μὲν ἀνζ, μοῦ 'πῆρες τώρα καὶ τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ,
κι' ἡ φιλάρεσκος ἡ χήνα τοῦ φωνάζει «χὶ χὶ χὶ».

Τὸν ἐπῆρε 'στὸ μεζέ
καὶ μὲ νάζια τὸν λιγόνει,
κι' οἱ Γαλλίζοντες μπλαζέ
'μπρός 'στῆς χήναις κλίνουν γόνυ.

Μασκαράδες, μασκαράδες, κι' ἂν ἡ πρόσφυξ ἡ νηστεία
δέρνεται μὲ βογγητά,
'πέστε 'λίγαις ἐξυπνάδες, 'πέστε μας ὀλίγ' ἀστεῖα
καὶ καμπόσα χωρατά,
νὰ γελάσῃ κι' ἡ κυρία Φασουλῇ κι' ἡ Περικλέτου
μὲ τὸ πνεῦμ' αὐτὸ τῆς μόδας, πούναι σπέρτο καμινέτου.

Νὰ κι' ἡ Δόξα μὲς 'στὴ μέση τοῦ μπουκέτου τοῦ κλεινοῦ
'Ατσιγγάνα κοσκινοῦ,
δίχως διόλου νὰ 'μιλῇ
κόσκινά παλῆα πουλεῖ.
κι' ἄθλους νέους κοσκινίζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
καὶ τῆς λένε «μπράβο μπράβο, Τουρκογύφτισσα κυρά».

Τὸν Φασουλὴν περίεργος ῥωτᾷ κι' ὁ Περικλέτος :
«γιατί δὲν ἐπροσκάλεσες τὸν Βασιλεῖα κι' ἐφέτος;»
γιατί δὲν εἶναι, Περικλῆ, τῆς ὥρας τῆς παρούσης,
κι' ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσης
καὶ πιθανὸν νὰ 'διάβασες εἰς τὰς ἐφημερίδας,
κατ' ἄλλους αἰσιοδοξεῖ κι' ἔχει χρηστάς ἐλπίδας,
κατ' ἄλλους λύπη δυνατὴ τὸν ἔχει καταλάβει
μὲ τοῦτο τὸ Ρωμαῖικο, τὸ σάπιο τὸ καράβι,
κι' ἂν τώρα μ' ἐβεβαίωνεν αὐθεντικῶς κανεὶς
πῶς 'στὸ φεγγάρι 'θρίσκειται τῆς αἰσιοδοξίας,
θᾶστελνα προσκλητήριον σὰν βέρος εὐγενῆς
καὶ θᾶβλεπες ἡ σάλα μου νὰ γίνῃ Γαλαξίας.
Πλὴν καὶ φοβοῦμαι, Περικλῆ, μήπως ἂν ξεστομίσω
κανέν' ἄθῳ χωρατὸ νὰ τὸν καλοκαρδίσω,
μοῦ 'ποὺν πολλοὶ πῶς χωρατὰ δὲν δέχεται κι' ὁ Θρόνος,
κι' ἡ Θέμις τοῦτου τοῦ καιροῦ
ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ
μὲ στείλῃ μὲς 'στὴν αἶθουσαν τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος.

Τέτοια φρόνιμα τοῦ λέγει, κι' ἀριθάρει μετ' ὀλίγον
πλῆθος Θεσσαλῶν προσφύγων,
καὶ τοῦ μπάλου τὸ σαλόνι τὸ γεμίζουν μὲ κουρέλια,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις ὡς κι' ἡ χήναις ξεκαρδίζονται 'στὰ γέλοια.

Ὁ Φασ. Καλῶς ἤλθες μὲ τὴν γρίνα
τῶν προσφύγων μαύρη πείνα,
ποῦ μᾶς 'σήκωσες τὸν νοῦ...
σὺ λὰ ρέν ντὶ μπάλ γενοῦ.

Τὰ ξεσκλειδία καὶ τὰ ράκη
δεῖχνε τα 'στὸν Θεωράκη,
τῆς φωτιάς τὸν μπαλαρίνο,
ποῦ φορεῖ τὸν ἄσπρο κρίνο.

Κι' ἂν πονῆς κι' ἂν βλαστημᾷς,
μὰ κανέναν ἀπὸ 'μᾶς
τὸν χορὸ δὲν παραιτεῖ,
καὶ σὰν ἤλθατε καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Κι' ἂν θεόγυμνοι 'στὴ στράτα
ξεροκόμματα γυρεύουν,
μὰ τάρκούδια τὰ χορτάτα
πρέπει μόνο νὰ χορεύουν.

Μὴ κανέναν μᾶς σκοτίζῃ,
κι' ἂν σὰς 'πῆραν τὴν προβιά,
ἡ 'δική σας ἡ σκλαβιά
τὴν Πρωτεύουσαν πλουτίζει.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τοὺς πρόσφυγας τοὺς πέρνουν
κι' ἐμπρός 'στὸν Τοῦρκο Πρεσβευτὴ γονατιστοὶ τοὺς φέρνουν.)

Ὁ Φ.— Ἀμάν, Πασσά μου, πρόφθασε, κι' ὁ τῶν προσφύγων
μὴ σὲ παραζαλίση...
'πές 'στοῦ Γιλδίξ τὸν Πατισάχ νὰ λυπηθῇ κι' ἐκείνος
καὶ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ.

Ἐμεῖς, Πασσά μου, γιὰ παρὰ γιὰ τόση σάρα μάρα
κι' ἡ γρίνα των μὲς 'στους χοροὺς παραφωνίαις κανεὶ
κι' ἔγινε κι' ἡ καρδοῦλα μας ὡς εἶδος ἀγκινάρα,
ποῦ φάγανε τὰ φύλλα τῆς καὶ μένει τὸ κοτσάνι.

Ἀμάν, Πασσά μου, πρόφθασε, κι' ἡ πείνα τοὺς φέρνῃ
καὶ σταυροπόδι κάθισε σὲ τοῦτον τὸν σοφά,
γιὰ νὰ σοῦ φέρωμε καφφέ κι' δλόχρυσο τσιμποῦκι
κι' ἄφεριμ ἄφεριμ νὰ 'πῆς σ' ἐμένα τὸν σουρτούκη,
κι' ἂν ἔχῃς σάλιο φτύσε μας, καὶ σὰν δὲν ἔχῃς κανεὶ,
καὶ πάλι ξαναφτύσε μας, κι' ἐδίβα σου, Σουλτάνι.

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἀνδρείκελον ἐπρόβαλε 'στὴ μέση
μὲ πέπλον καὶ μὲ φέσι,
κι' ὁ Φασουλῆς ὀρμητικῶς τὸν πέπλον κάτω ρίπτει
καὶ τὸν Ἑτέμ τὸν Τουρκαλὰ γελῶν ἀποκαλύπτει.

Τότε δὴ τότε χαλασμός
καὶ βρόντος καὶ παροξυσμός,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, παῖδες Ἑλλήνων πούρει,
κι' ἡ σάλπιγξ ὑποχώρησιν πολεμικὴν ἔχει,
τὰ πλῆθη δὲ τῶν χορευτῶν τὸ 'κόψανε κουμποῦρι,
κι' ἀπὸ μακρὰν ἤκουετο πολλῶν χηνῶν χὶ χὶ.

Ἀθώωσις δημωτική καὶ μάλα πανηγυρική.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος, τὴν τοσοῦτον προσελη
κι' εἰς ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
ἀθωώθησαν γιὰ δίκην υποθέσεως ἀστείας
ὁ πολυπαθὴς ὁ Μίκης κι' ὁ Μπενάκης τῆς «Ἐστίας»,
κι' ἡ Χαλκίς ἐχειροκράτει, κι' ἔγιναν χαράς καὶ γέλοια,
κι' ἐξάρωσαν 'στὴν κώχη τὰ παράσιτα κοπέλια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὁρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃ 'στὴ γωνία.